

เพราะ...
คู่กัน

1
บทที่ #

เพราะเรา... คู่กัน 1

เพราะเรา... คู่กัน 1 (ฉบับปรับปรุงเนื้อหา)

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2694-6

ภาพประกอบ kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 759 บาท (2 เล่มจบ)

พินพูน

กระดานชนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

#คันกู่ คือแท็กฮิตที่ครั้งหนึ่งเคยสร้างปรากฏการณ์ทะยานขึ้นสู่อันดับสองของเทรนด์ไทยในทวิตเตอร์ ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า 'เพราะเรา... คู่กัน' ได้รับกระแสตอบรับที่ยอดเยี่ยมจากบรรดานักอ่านออนไลน์ทั่วประเทศ

'JittiRain' ดาวมอเจ้าเก่าเจ้าเดิม เพิ่มเติมคือมุกฮาๆ ที่ยิงไม่ก๊ก ครั้งนี้จะมาเช็กเรตติ้งด้วยบรรยากาศของชีวิตซิคซิคในมหาวิทยาลัย ซึ่งเต็มไปด้วยเรื่องราวอุ่นๆ ชวนให้อยู่หมัดของบรรดานิสิตชายปีหนึ่งจอมกวนที่แท็กทีมกันมาขโมยหัวใจคุณ!

ถ้าพร้อมแล้ว เชิญคุณนักอ่านทุกท่านพลิกหน้ากระดาษไปสัมผัสกับมิตรภาพดนตรี และความรักกันเลยค่า ♥

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

อินทะไรดักฉัน

เป็นวัยรุ่นนอย่ำถามหารักแท้ เป็นแฟนตัวแม่อย่าถามหารักชั่ว

ไทน้ เป็นคนซิคซิค

รับน้องก็เพิ่งผ่านไป แล้วเมื่อไหร่ฉันมีใจจะผ่านมา

หนึ่งดอก!

"เฮ้! มองเหี้ยไรอยู่ กระต๊อบไล่คดีครับ"

กริ่งๆๆๆๆๆ

"กูอวยมึงจนนิ้วจะหักแล้วเนี่ยไอ้ฟาย"

"ขอโทษทีฮอต ฮ่าๆ"

"เกร็ดดดดดด ฟิไทน้ขอหอมแก้มหน่อยค่ะ" เสียงนรกกวนประสาทนี้เป็นของเพื่อนก๊วนมหา'ลัยของผมเองครับ สนทนกันอยู่แค่สี่คน มันบอกให้ผมเรียกมันว่าเจมส์จิ ไบป์ และมาริโอ้ รวมตัวกันในชื่อ 'แก๊งพระเอก' แต่ความจริงก็ไม่ได้มีอะไรหล่อเลยสักอย่าง ขนาดตาตุ่มยังด้าน จะเอาอะไรไปสู้คนอื่นเขา

ไ้คนที่พูดประโยคเมื่อครู่ชื่อเผือก นามแฝงคือเจมส์จิ หน้าตาไม่เหมือนเจมส์เลยสักนิด ยกเว้นความกว้างของหน้าที่บานเป็นบาตรพระ

ข้างๆ ดัดผมทรงเดียวกับอินพิด้าหนุ่มคิวต์บอยชื่อไอ้โอม นามแฝงคือไบป์ มันบอกหล่อแบบสุภาพบุรุษ เป็นคุณพิศุทธิ์ในสามมิติตรา

คนต่อมาเป็นไอ้ฟ่งหนุ่มตี๋ แม่มันเคยขายทองอยู่เยาวราช แต่ตอนนี้ย้ายสามะโนคร้วมาอยู่ข้างมอแล้ว แม่मतอแหลบอกโดนมาเพี้ยไล่ที่ ชอบ

มโนว่าตัวเองเหมือนมาริโอ้ ของเขาลูกครึ่งไทย-จีน-เยอรมัน แต่มันน่าจะลูกเสี้ยวไทย-จีน-ลดของสิงคโปร์

ส่วนผมยังไม่แน่ใจเลยครีว่าจะเป็นคนเดชนหรือหมาก ปริณูติ ก็ต้องดูก่อนว่าเรตติ้งเรื่องไหนพุ่งก็เป็นคนนั้นแหละ ฤษ!

"โทนี่..."

แต่แล้วเสียงหัวเราะก็จางหายไป เพราะมีใครคนหนึ่งแทรกเข้ามา

คุณเคยสงสัยมั้ย ทำไมอะไรหลาย ๆ อย่างต้องอยู่กันเป็นคู่ พอเป็นคู่ปุ๊บจะรู้สึกโดดเดี่ยวขึ้นมาทันที ผมคนหนึ่งล่ะที่เคยเสพติดอะไรที่เป็นคู่หมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องเพื่อนหรือ...เรื่องแฟน

บอกได้เลยชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยเหงา อาจเป็นเพราะเรียนในโรงเรียนชายล้วนหนึ่งในสี่ของจุฬาริมตรด้วยละมั้ง ชีวิตเลยซาบซ่าน มีคนเข้ามาคุย เข้ามาวอแหวหัวใจอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งขึ้นปีหนึ่งในมหา'ลัย ชีวิตวัยมัธยมก็ค่อยๆ เปลี่ยนไปจนผมอดตั้งคำถามไม่ได้ว่า...

ภูมาถึงจุดนี้ได้ยังไง!

ผมเคยมีแฟนมาแล้วหลายคนตั้งแต่เรียนมัธยม เรียกได้ว่าเป็นตัวท้อปของชั้นเลยก็ว่าได้ ลองถามในโรงเรียนดูสิ ใครไม่รู้จักพี่โทนี่ ที่ปกร ม.6/9 บ้าง ซักคร้านจะเจอแต่คนส่ายหัว บอกไม่รู้จักก็บ้าแล้ว พี่เขาออกจะน่ารักใสๆ หัวใจสีดวง ส่วนเรื่องแฟนมีมาแล้วทุกรูปแบบครบ ส่วนใหญ่ก็อยู่โรงเรียนอื่นหมด อะ! ก็โรงเรียนชายล้วน มีตั้งแต่...

แฟนเด็กเรียน...

"ก๊ิง วันนี่ว่างมั๊ย" ถามออกไปด้วยเสียงโคตรหล่อ คนนี้จะให้ใจเยอะที่สุด เพราะเป็นรักครั้งแรก สวย เรียนเก่ง ที่สำคัญคุณชอบเยอะ พอได้มาเป็นแฟนเลยรู้สึกว่าคุณชนะคนทั้งจุฬาริมตรเลยอะ โคตรวิน

"ทำไมเหรออ" เธอถามกลับมาเสียงหวาน

"จะชวนไปเดินสยามหน่อย"

"อ้อ...เรามีเรียนคณิตที่ The Brain น่ะ"

"งั้นพ่วงนี้..."

"พรุ่งนี้เรียนเคมีที่ อ. อู๋ จ๊ะ"

"วันเสาร์ล่ะวันเสาร์"

"ขอโทษนะเราติดเรียนไปโอปิม แล้วก็ต้องไปเรียนฟิสิกส์ต่อที่ยูเรก้า ไหนจะภาษาอังกฤษของอาจารย์สมศรีอีก ส่วนวันอาทิตย์ก็ยิ่งยาวเรียนภาษาไทยกับสังคมที่ดาว้องก์นะ"

"แล้วว่างวันไหน"

"เราขอแอดมิชชั่นติดก่อนได้มัย ถ้ามีที่เรียนแล้วเราค่อยออกไปเที่ยวด้วยกันนะ"

นี่ก็คบกับเราชาตินี้แต่จะไปเที่ยวกับเราชาติหน้าเหวอ ผมอยากมีแฟนเป็นผู้หญิงครับ ไม่ได้อยากมีแฟนเป็นไอน์สไตน์ผสมฮิตเลอร์ผนวกกำลังกับสุนทรภู่ สุดท้ายเราก็เลิกกันเพราะผมพลั้งปากไล่ให้เธอไปคบกับติวเตอร์กวตริชา ถามว่าตอนนี้เป็นยังงัยบ้างเหวอครับ...

ได้กับอาจารย์สอนภาษาอังกฤษไปแล้ว!

แฟนน่ารักมึงมึงแถมบ้าคลั่ง...

"โทนี่ ขอถ่ายรูปเซลฟี่หน่อย" คนนี้ชื่อแบ้งหวานครับ เธอเป็นคนแบ้วๆ ใสๆ และก็มีก๊จะมีกล้องถ่ายรูปฟรุ้งฟริ้งติดตัวอยู่ตลอดเวลา ติดยิ่งกว่าเหาอีกครับไม่อยากจะพูด

"โอเคครับ"

"พร้อมกันนะ ลีนจี้..."

"ลีนจี้!!" ผมพูดตาม จนริมฝีปากแทบฉีกถึงใบหู

"เชอร์..."

"เชอร์!!"

"น่ารำก๊กกกกก" จากนั้นเธอก็หยิกแก้มผมใหญ่ ุ้ยยยย

"งั้นเรากินข้าวกันต่อเถอะนะ"

"โอเค กร๊อดดดดดด ชีสพายมาแล้ว ขอถ่ายรูปแป้นึงนะ โทนี่ถ่ายรูปให้เค้าหน่อย" จากนั้นก็ยื่นกล้องถ่ายรูปให้ อย่าเรียกว่ายื่นเลย ขอใช้คำว่า

ยัดเยียดจะง่ายกว่า

"โอเค มูมู่!"

แะชะ!! จบขวาก็ยื่นกล่องกลับไปไว้วง หิวจนไส้จะกิ่วอยู่ละ

"งะ ตัวถ่ายเค้าหน้าอ้วนอะ"

"เหรออๆ ถ่ายใหม่นะ ถ่ายใหม่ เอ้า! สาม...สอง..."

"ถ่ายแล้วเหรออ"

"ครับ"

"ตัว...ตัวไม่ได้นับหนึ่ง เค้าคิดทำไมทัน" อีห่า เมื่อก็ก็ยังเห็นมึงทำท่า

คางคอมมลมอยู่เลย

จบ! จบกันความรักแอ๊บบ๊ว ไปกันไม่รอดเหรออครับ ประสาทจะแตก

แฟนเรื่องมาก...

"ตะเองอยากกินข้าวกับอะไร เดี่ยวจะพาไปกินเลย"

คือเวลาผมคบใครผมจะพยายามแสดงความป้าออกมาให้มากที่สุด
แฟนอยากได้อะไรซื้อให้ แฟนอยากกินอะไรพาไปหมด อย่างวันนี้ก็เหมือนกัน

"ไม่รู้อะ แล้วแต่ตะเองแล้วกันนะ" จั๊แหละครับผู้หญิง จะกินอะไรก็ชอบ
ให้คิดแทนตลอด

"จันวันนี้เราไปกินกึ่งถึงกันดีมัย"

"กึ่งถึงเลยเหรออ ไม่เอาอะ กินไม่หมดเหรออ"

"จันก็สเปกเตตี่ จำได้ว่าตะเองชอบกินคาร์โบนาล่า"

"ม่ายยยย มันเลี่ยนจะตาย ให้เค้ากินตอนนี้มีหวังอ้วกแตกแน่เลย"

"แล้วตะเองอยากกินไรล่ะ"

"แล้วแต่ตะเองเลย" ผมเริ่มกลอกตาไปมา พยายามคิดเมนูอาหาร
มากมายอยู่ในหัว

"อาหารญี่ปุ่นมัย"

"เค้าเปื้อ"

"ไปกินข้าวมันไก่ประตูน้ำเลย เจ้าดัง"

"อ้วนตายห่า"

"สลัดดีกว่า สลัดกินแล้วไม่อ้วน"

"ไม่เอา มันไม่อิ่ม"

"งั้นตะเองอยากกินอะไร"

"ถ้าเค้ารู้เค้าจะให้ตะเองคิดมัยอะ ถามใจดู"

สัด!! มัวแต่คิดแบบนี้ชาติหน้ากูจะได้กินมัย ถามใจกูบ้าง!!

แฟนอวดรวย...

"ทำไมช่วงนี้ไทน์ไม่มีเวลาให้เบเบ๋เลยอะ" เด็กคอนแวนต์คว้า หน้าตาน่ารักเซียว ของใหม่แกะกล่อง หน้าใส่ยิ่งกว่ากันเด็กสามเดือน

"ก็เรียนหนักอะครับ วันว่างเลยจะชวนไปดูหนัง" ผมถือคติการเป็นแฟนต้องเอาใจ แต่ถ้าเธอจนเมื่อไหร่รีบจ้อทันที

"แล้วไทน์จะขับรถอะไรมารับเราอะ"

"ซีวิคครับ ยืมพี่ชายมา"

"ไม่เอา เกิดมาไม่เคยนั่งซีวิค เบาะต้องแข็งแน่ๆ เลย งั้นให้คนขับรถที่บ้านเบเบ๋ไปส่งมัย" เธอนั่งยานอวกาศเหวอครับ ถึงได้ให้ความรู้สึกว่า เบาะมันนุ่มประดุจบุเมข

"ได้ๆ ดูหนังแล้วไปหาอะไรกินต่อนะ"

"เดี่ยวก่อนสิ"

"มีอะไรเหว"

"เบเบ๋ว่าจะไปช้อปปิ้งหน่อย ช่วงนี้เครื่องสำอางขาด ต้องการลิป M.A.C สี Kinda Sexy กับ Please Me แล้วก็แว่นน้ำหอมของ Dior ไว้จัดไปเรียนด้วย เปื่อมากเลย เดินไปตรงไหนก็มีแต่คนจ้องกันเดี๋ยวกัน กระเป๋าที่ว่า จะเปลี่ยนแล้ว สะพายหลุยส์แล้วให้ความรู้สึกละลานมาก"

"อ้อ ได้ๆ"

"ไทน์ว่ากระเป๋าห้อยอะไรสวยอะ"

"ไม่รู้ดิ ไม่ค่อยรู้รสนิยมผู้หญิงเหว" แต่ถ้าให้บอกก็กระเป๋าจาคอบ

กับถุงผ้าลดโลกร้อนอะ จะซื้อมั้ย

"ไทนนี่ช่วยอะไรเบเบไม่ได้เลยจริงๆ"

ฟังแล้วละเห้ย จนผมล่ะอยากยกโรงเกลือมาให้น้องเบเบไปไว้เลือกของเลย
จริงๆ

เลิกสิครับ รอแม่มาบอกหัวเหร่อ!

แฟนเรียกร้องความสนใจ...

"ทำไมเวลาเราโทรหา ไทนนี่ไม่รับสายเราเลย"

นั่งเหงาตุตซื่ออยู่ จะออกมาจับโทรศัพท์ไต่ยังงี้ แต่เพราะไม่สามารถ
พูดแบบนั้นกับแฟนตัวเองได้ เลยต้องหาข้ออ้างอื่นๆ แทน

"ยุ่งอยู่ เรียนหนักมาก"

"ตอนกลางวันก็เรียนหนักเหร่อ"

"ก็ต้องอ่านหนังสือเตรียมแอดมิชชั่น"

"ใช่ซี! เรามันไม่สำคัญ ถ้าเราไม่อยู่ไทนนี่จะเสียใจมั้ย" เอาเหล์ววรววรวว

"พูดอะไรอย่างนั้น"

"ฮึก!"

แล้วก็ตัดสายไป รู้ตัวอีกทีแฟนตัวดีได้ก่อวีรกรรมโพสต์รูปตัวเองตอน
ร้องไห้แล้วแท็กชื่อเฟชบุ๊กผมเรียบร้อย โอยยยยยย สักคมประณามสิครับ
ถามได้!

หลังจากนั้นชีวิตวัยมัธยมอันซาบซ่านของผมก็จบลงกระทั่งเข้ามาหา'ลัย
เพราะแอดมิชชั่นที่ดวงเลือกพาปลิวมาตกไกลแควมหา'ลัยภูมิภาค แทนที่
จะอยู่ซิดนีย์เดินสยาม สายตุตเล่นในพารา곤 และเนื่องจากโชคชะตาพาผม
มาไกลถึงที่นี่ คนอย่างไ้ไทนนี่เลยได้เจอเหตุการณ์แปลกประหลาด นั่นคือ...

"ไทนนี่ได้ยินเร้ามั้ย" เสียงนี้แหละครับคือความแปลกประหลาดล่าสุด
ในชีวิตของผม

"มี...อะไรหรือเปล่าครับ"

"คุณกิ๊ก"

"ให้เหรอ"

"อิน"

ผมมองคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า มือของเขายื่นกล้งคุกักให้
และผมก็ต้องรับเอาไว้เพื่อไม่ให้เสียหน้าใจ

"ขอบคุณนะ"

"ไทม์ ทีปกร นิติศาสตร์ปีหนึ่ง เราชอบนาย!"

หยุดดดดดดดดดดดดดดดดดดด กล้องอยู่ไหน กำลังถ่ายทำรายการตลก
ยามเช้าอยู่หรือเปล่า

"ละ... ล้อเล่นปะเนี่ย"

"เราชอบนายมาก ชอบจริงๆ เป็นแฟนเราเถอะนะ" ได้ฟังแค่นี้ภูก็แทบจะ
ปากกึ่งลิ้งพัน

กินเนสบุ๊คโปรดบันทึก ประสบการณ์ที่เพ็ดเฟ็ตที่สุดในชีวิตของผมเกิดขึ้น
แล้ว

โดนบอกรัก

แต่!!

คนบอกรักกูอะ

เป็นผู้ชาย!

ตอนที่ 1

รักแท้แพ้ความเลือก

คุณเคยเจอสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก หรือหันไปทางซ้ายแล้ว เจอหมาดัก พอหันไปทางขวาก็เจอทางตันมี้ะ ผมเป็นแบบนั้นเลยเมื่อมอง คุณก็อาร์เซนอลกลองสีแดงในมือสลับกับหน้าคนให้ไปด้วย

ไอ้คนตรงหน้ายิ้มแฉ่งยิ่งเขี้ยวหมาเข้าสู่ รูปร่างหน้าตาก็ไม่ได้เลวร้าย หรือจะเรียกว่าหล่อก็ยังได้ แต่ลักษณะท่ายืนบิดเขว นั้นบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่า มันไม่ได้มาเล่นๆ มันมาเพื่อบอกชอบกูด้วยใบหน้าอันแสนแมนภายใต้ หัวใจสวยสยอง แล้วจะให้ผมผู้มีความเป็นสุภาพบุรุษประจักษ์เด่นชัด ตอบปฏิเสธกลับไปอย่างไรวะ

"ว่าไงไทร์ ทีปกร แห่งนิติศาสตร์ เราชอบนายมากนะ"

"เอ่อ..." หันไปขอความช่วยเหลือจากแก๊งพระเอก แต่พวกมันสามตัวนั้น ...เลือกติดคิวถ่ายทำละครในซีนคู่โศกพิพันทุกคน

เมื่อก็มีใครโทรมาหาพวกมึงด้วยเหรวะ ตอบ!

"คือ..."

"คืออะไรเหรวไทร์ ทีปกร แห่งนิติศาสตร์" ชื่อกูครบไม่ใช้กำแพงเมืองจีน ไม่ต้องลากยาวขนาดนั้นก็ได้

"กูอะ ไม่ได้ชอบผู้ชาย กูชอบผู้หญิง" ผมรีบเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้แทน ตัวเอง แต่ก็ได้ขึ้นเสียงหรือทำให้อีกฝ่ายตกใจอะไร

"ไม่เป็นไร ของอย่างนี้นั้นเปลี่ยนกันได้" แม่เงือกสตรองอีก

"แต่กูมีคนที่ชอบแล้วว้ย"

"ใครล่ะ"

"ไม่ต้องรู้หรอก" ที่ป้ายเบี่ยงคือไม่รู้อะไรจะพูดชื่อใครขึ้นมาเป็นตัวตายตัวแทน เพราะยังไม่ได้รับอนุญาตจากเขา เลยต้องพูดกันไว้เพื่อเจ้าของคูกี้อาร์เซนอลนิรนามจะยกพลไปตบผู้หญิงที่ผมพาดพิงถึง

แค่เหลือบมองตรงมุมตึกผมก็เห็นแล้วว่ามันส่งทีมกู้ชาติมาให้กำลังใจ ชนิดเกาะขอบเวที หน้าตาแต่ละคนก็ดูเสือกอยู่มากโข ไม่รู้ว่าตอนนี้จะอินกับการกิจสารภาพรักของเพื่อนมากแค่ไหน

"ถึงนายจะชอบใคร เราคิดว่าเรากู้สู้ได้"

มันด้วยว้ย แต่ผมไม่ตอบอะไรเพราะต้องรักษาภาพลักษณ์ไทน์เป็นคนซิคซิคเอาไว้

"ขนาดแฟนเก่าเราเคยมีแฟนเป็นดาวคณะ เรายังแย่งมาแล้วเลย บอกแล้วว่าเราเด็ดมาก" ความมั่นใจให้หัว ความมั่นหน้ากูให้ล้านเลยเหยดดดดดดด

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ..." ผมรีบแทรกขึ้น

"เก็บไปพิจารณาแล้วกัน"

"..."

"เราได้หมดเรื่องบนเตียง หน้าระเบี่ยงเราก็อเค"

"เอ่อ..."

"แฟนเก่ายังบอกเลยว่าเราเด็ด"

"แล้วทำไมไม่คบกับแฟนเก่าล่ะ"

"ถ้าเรายังคบกันแล้วเขาจะเป็นแฟนเก่าเรามั้ย"

แดกจุด

"ไทน์ ที่ปกร แห่งนิติศาสตร์ นายคือเฟิร์สดีเอ็มเพรสชั่นของเรานะ และเราจะมาให้นายเห็นในสายตาลด"

"มะ...ไม่ต้องก็..."

"รอสักวันนายจะใจอ่อนชอบเราบ้าง"

"... พุดไม่ออก ได้แต่มน้ำลายแล้วอึ้มแฝล"

"อ้อ! ที่สำคัญเราซื้อกรีนนะ เรียนอยู่คณะมนุษยฯ ชอบนายตั้งแต่รับน้องมหา'ลัยแล้ว นายเป่ายิงจูบได้น่ารักดี ไปนะ"

"กรี๊ดดดดดดดดด เป็นไงบ้าง?"

"หล่อมว่ากกก อยู่ใกล้ๆ แล้วหล่อมว่ากกกกกก"

"แอริยยยยยย >///<"

หลังจากมนุษย์กรีนวิ่งขาเบะแซ่ดๆ กลับไป เสี่ยงกรี๊ดร้องเล็กๆ ของผองเพื่อนที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลก็ดังขึ้น ดูทุกคนจะตื่นตื่นราวกับฟังประกาศผลสอบ ทั้งที่มันไม่มีอะไรเลย แต่ผมกลับลั่นแฉ่งปัดปฏิเสธออกไปตรงๆ ไม่ได้ นอกจากนั่งอึ้งเพียงอย่างเดียว

"ณเดชนึงโอเคมั๊ยะ" อ้าว... ถ่ายขึ้นคุยโทรศัพท์กันจบแล้วเหวอ

อยากโบกหัวเรียงตัว แต่ไม่เอาดีกว่า กูอึ้งอยู่

ติง!

แจ๊สเตือนโทรศัพท์ของผมดังขึ้น แค่มองเสียงก็พอจะเดาได้ว่ามาจากเฟซบุ๊ก ด้วยอยากพาตัวเองออกไปจากความซอกเมื่อครู่ ดังนั้นผมจึงรีบหยิบมือถือขึ้นมาเปิดทันที และในวินาทีนั้น...

Green Snackkiki ส่งคำขอเป็นเพื่อน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6551->